

i forrige Samling forelagte Lovforslag om samme Emne, og som det hyderligere fremgaar af nogle fra Justitsministeriet til Udvalget sendte Medicinalberetninger fra forskellige Læge-distrikter (Bilag II—IV), maa det anses for godtgjort, at Mælk, særlig i raa Tilstand, er et endog „i fortrinlig Grad smitteførende Stof“, og at en ringe Mængde af „smittet Mælk formaar at inficere store Mængder af Mælk“. — Da nu Mælken, som modtages fra de forskellige Leverandører, sammenblandes paa Meierierne, og da Leverandørerne (og Andre) som oftest modtage skummet Mælk tilbage, saa medfører denne Mælksens store Evne til at kunne inficeres og inficere, hvad ogsaa mange Erfaringer fra de senere Aar noksom have godtgjort, at smitsomme Sygdomme, opstaaede paa et Meieri eller hos en Leverandør, meget let gennem Meieriet hurtigt kunne faae en meget stor Udbredelse, naar der ikke i Tide træffes Foranstaltninger derimod. Mindretallet maa derfor finde det rigtigt, som foreslaaet i §§ 8 og 9, at der ikke, inden Fare for Smittes Udbredelse er fjernet, maa udleveres Mælk, henholdsvis fra et Meieri til Leverandører eller Forbrugere eller fra en Leverandør til Meieriet, naar det er konstateret, at der i vedkommende Eiendom er opstaaet nogen af de i § 8 nævnte farlige smitsomme Sygdomme. — Da Smitte imidlertid ogsaa kan forplantes paa anden Maade end gennem Mælk, og da det, saa længe et Meieri modtager Mælk fra andre Eiendomme, ikke kan undgaa, at dette medfører noget, mere eller mindre direkte, Samkvem mellem Meieripersonalet og Leverandørerne, hvilket forekommer os, særlig naar det er en af de farligere Sygdomme, der er udbrudt, eller Sygdommen er optraadt ondartet, ogsaa kan frembyde nogen Fare, have vi endvidere foreslaaet, at Lægen, naar han finder det rigtigt, kan forbyde al Levering af Mælk til Meieriet fra andre Eiendomme. — Endelig have vi, da vi finde, at den samme Fare for Smitteudbredelse er tilstede, hvor der udbryder smitsom Sygdom i

en Eiendom, hvori en Mælkhandel er indrettet, eller hos en Leverandør, som leverer Mælk til en Mælkhandel eller direkte til Forbrugere — foreslaaet, at Bestemmelserne i § 8 skulle gjælde ogsaa for enhver Mælkhandel, og Bestemmelserne i § 9 for enhver Mælkeleverandør, ligegyldig hvorhen Mælken leveres. Det Sidste dog med den Undtagelse, at Leveringen maa vedblive, dersom Køernes Malkning og Mælksens Levering kan finde Sted under Forholdsregler, som Lægen finder betryggende.

Med Hensyn til § 8 skulle vi endnu bemærke, at det under almindelige Omstændigheder kun vil være saa Dage, at et Meieris eller en Mælkhandels Drift vil være helt eller delvis standset. Naar den eller de af smitsom Sygdom angrebne Personer, der have Ophold i en Eiendom, hvori et Meieri eller en Mælkhandel er indrettet, ere fjernede, og Desinfektion har fundet Sted, vil den fuldstændige Drift igjen kunne aabnes. Da en saadan selv kortvarig Indgriben i et Meieris eller en Mælkhandels Drift maatte dog paa sine Steder og til sine Tider kan paaføre Gieren eller Gierne et ikke helt ubetydeligt Tab, have vi fundet det rigtigt at foreslaa, at saadant Tab bliver at erstatte af det Offentlige. — Angaaende § 9 skulle vi bemærke, at efter hvad der er oplyst i Udvalget, maa vi antage, at de fleste Andelsmeierier og sandsynligvis ogsaa adskillige Fællesmeierier allerede have den Bestemmelse i deres Vedtægter eller Kontrakter, at Mælkeleveringen fra en Leverandør skal standse, naar der i hans Hus opstaar en smitsom Sygdom, og Bestemmelsen i § 9 gjør altsaa kun det til Regel, som allerede nu gjælder for mange Leverandører, og som vel af alle maa indrømmes at være rigtigt. Dels derfor, dels fordi Tabet for en Leverandør ved en Tid ikke at maatte levere Mælk vil være meget vanskeligt at beregne, have vi ikke for disse Tilfælde foreslaaet Erstatning.

De andre af Mindretallet foreslaaede mindre væsentlige Ændringer ville blive begrundede under Forhandlingerne i Thinget.